

Jerzy Głosik, Zdzisław Rajewski

Biskupin, pow. Żnin. Stanowisko 18

Informator Archeologiczny : badania 3, 230-232

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wyniki analiz palinologicznych i chemicznych prób glebowych oraz węgla drzewnego.

Przewidziana jest kontynuacja badań terenowych.

BISKUPIŃ, pow. Żnin
Stanowisko 18

Państwowe Muzeum Archeo-
logiczne w Warszawie.

Badania prowadzi dr Jerzy Głosik
pod kierownictwem prof. Zdzisława
Rajewskiego. Finansowało PMA w War-
szawie. Osady wczesnośredniowieczne
/VI-VII-VIII w.-XIII w./. Ślady osad-
nictwa z neolitu i przełomu epoki
brązu i żelaza.

Tegoroczne prace wykopaliskowe objęły właściwą kulminację
sta. 18-ego, rozciągającego się na rozległej suchej kępie, po-
łożonej wśród podmokłych łąk torfiastych, w przybliżeniu 450 m
od półwyspu.

W latach poprzednich odkryto w różnych partiach tego stano-
wiska pozostałości osadnictwa neolitycznego, z wczesnej epoki
brązu, głównie kultury iwieńskiej oraz kultury Łużyckiej z prze-
łomu epoki brązu i żelaza. Najliczniej udokumentowane jest na tym
terenie niejednolite pod względem chronologicznym osadnictwo z
wczesnego średniowiecza.

Przekopano 400 m² powierzchni ziemi, odkrywając 9 obiektów
osadniczych, w tym jedną jamę kultury Łużyckiej z przełomu epoki
brązu i żelaza. Pozostałe zespoły osadnicze stanowią trzy jamy
o charakterze produkcyjnym, w tym dwie wędzarnie ze wspólnym pa-

leniskiem do "podsuszania" ryb z VII wieku. Posa tym dziegiarnię, o przekroju górą lejkwatym, dołem cylindrycznym, w której pędzono dziegieć z kory brzoszowej sposobem suchej destylacji /VII/VIII wiek /. W późniejszym okresie, mniej więcej na przełomie XIII i IX wieku, górną partię tej dziegiarni, wykorzystano na miejsce przechowywania zboża, wykładając jej ściany korą dębową.

Dalsze trzy jamy-spichrze, wykopane w ziemi do głębokości 1,80 m. służyły głównie do przechowywania mięsa i innych produktów. Ceramika ręcznej roboty datuje je na koniec VI i VII wiek.

Następną pozycję stanowi półziemianka o zarysie owalnym długim na 3,5 m i profilu prostokątnym, zagłębiona do 0,35 m, datowana na VIII wiek.

Na uwagę zasługuje palenisko otwarte zbudowane ze specjalnie ciosanych kamieni pochodzenia miejscowego, wykładane warstwami potłuczonej ceramiki, również z VIII wieku.

Zróżnicowanie pod względem chronologicznym obiektów wczesnośredniowiecznych na stanowisku 18-tym, związane z poszczególnymi fazami osadniczymi, począwszy od końca VI wieku, po wiek XIII, znajduje pełne odbicie w materiale sabytkowym, zwłaszcza ceramicznym. Prymitywne garnki ręcznej roboty, z VI-VII wieku, stanowią największy procent tej ceramiki. Do późniejszych faz osadniczych zaliczają się mniej liczne obiekty z ceramiką górą obtaczaną bądź całkowicie toczoną na kole garncarskim, znane głównie z poprzednich wykopalisk. Odeżnięte obiekty należą do wczesnośredniowiecznego zespołu osadniczego z VI-XIII wieku, jak tego dowiodły wieloletnie badania.

Do bardziej interesujących znalezisk należą ostroga żelazna z końcami zagiętymi do środka /z VIII w./, haczyk żelazny z

otworkiem na gruby drut do zawieszania ryb podczas wędzenia /VII w./, szydła kościane i "przekłuwacze" wykonane z rogu jelenia /VII-VIII w./, anulety z kłów dzika oraz zestaw przęślików glinianych.

BŁOTNICA, pow. Kołobrzeg
Stanowisko 1.

Muzeum Pomorza Środkowego
w Koszalinie
Oddział Archeologiczny

Badania prowadził mgr Ignacy Skrzypek
z zespołem pracowników naukowych Działu
Archeologicznego. Finansował WKZ w Kosza-
linie. Pierwszy sezon badań. Osada wczes-
nośredniowieczna /IX-XI w/.

Badania przeprowadzone w dwóch etapach miały charakter ra-
towniozy. Stanowisko położone jest w odległości 1 km na południo-
wy zachód od wsi Błotnica na terenie żwirowni zniszczonej w ok.
75 %.

Badaniami ratowniczymi objęto najbardziej zagrożoną, wybie-
raniem piasku, część stanowiska /północną i południowo-wschodnią/.
Na odsłoniętej spychaczem powierzchni plażnicy oraz profilach od-
kryto ogółem 8 palenisk, które występowały na różnej głębokości,
pod warstwą humusu. W rzucie poziomym posiadały kształt w przy-
bliżeniu owalny o wymiarach, w granicach od 80 x 120cm i miąż-
szości dochodzącej do 75 cm. Wypełnisko ich stanowiła czarna sie-
nia z grudkami polepy, węglami drzewnymi, kośćmi zwierzęcymi,